

Sygn. akt I C 243/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: ASR Ewa Malinka

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2018 roku w Dzierżonowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank Spółki Akcyjnej w W.**

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

I/ utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt VII Nc 2306/17, w części co do kwoty 23 651,36 zł (dwadzieścia trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt jeden złotych trzydzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 28 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,

II/ w pozostałej części nakaz zapłaty uchyla i powództwo oddala,

III/ zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 3913 zł (trzy tysiące dziewięćset trzynaście zł) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset zł) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 243/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej także: (...)) wniosła pozew w postępowaniu nakazowym o zapłatę przez pozwanego M. P. kwoty 23 651,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 27 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty. Wniosła także o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie żądania (...) wskazał, że dysponuje prawidłowo wypełnionym wekslem in blanco, z klauzulą bez protestu, wystawionym przez pozwanego M. P. z terminem zapłaty sumy wekslowej na dzień 26 kwietnia 2017 r. Do dnia wniesienia pozwu weksel nie został wykupiony.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 25 maja 2017 roku, w sprawie o sygn. akt VII Nc 2306/17, Sąd Rejonowy w Radomiu uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwany M. P. wniósł zarzuty od nakazu zapłaty domagając się jego uchylecia i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu. Wskazał, że strona powodowa nie wykazała, iż weksel został prawidłowo wystawiony, zgodnie z deklaracją wekslową. Podniósł brak legitymacji materialnej

po stronie powodowej. Przyznał, że złożył podpis pod wekslem in blanco, jednak weksel ten miał zabezpieczać roszczenie Banku (...), a nie roszczenie powoda. Strona powodowa nie wykazała skutecznego nabycia weksla poprzez wykazanie nieprzerwanego szeregu indosów. Następnie pozwany zanegował roszczenie główne, które zabezpieczał weksel in blanco, wskazując że nie otrzymał skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, do którego gwarancję miał zabezpieczać przedmiotowy weksel. Co prawda otrzymał wypowiedzenie umowy kredytu, ale jest ono bezskuteczne gdyż zostało podpisane przez osoby nieupoważnione zgodnie z KRS do dokonania takiej czynności. Pozwany zaprzeczył też, aby suma wekslowa wskazana na wekslu była kwotą jaką winien on zwrócić powodowi. Podniósł, że weksel nie został mu przedstawiony do zapłaty. Wskazał, że roszczenie jest przedwczesne, gdyż nie został skutecznie wezwany do wykupu weksla.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanego, strona powodowa przedłożyła deklarację wekslową i wskazała, że weksel został wypełniony prawidłowo.

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Radomiu uznał się niewłaściwym miejscowo i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. P. zawarł z (...) Bank (...) S.A. w dniu 19 czerwca 2015 r. umowę kredytu nr (...). Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu na warunkach w niej wskazanych. Jako zabezpieczenie spłaty kredytu strony przewidziały gwarancję de minimis w kwocie 30 000 zł. Pozwany oświadczył, że zapoznał się z zasadami udzielenia przez Bank (...) (dalej także: (...)) wnioskowanej gwarancji, określonymi we „Wniosku o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis”, stanowiącym Załącznik nr 2 do umowy oraz w „Warunkach uzyskania w (...) Gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis” (§ 6 pkt 5).

Dowód: umowa o (...) Kredyt nr (...) z dnia 19.06.2015 r. wraz z załącznikiem - k. 52-55.

Zgodnie z „Warunkami uzyskania w (...) Gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis”, celem udzielenia gwarancji spłaty kredytu wnioskodawca składa w Banku (...) wniosek o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis. Objęcie kredytu gwarancją (...) następuje po łącznym spełnieniu określonych warunków, w tym m.in. przyjęciu przez Bank (...) od Kredytobiorcy na rzecz (...) zabezpieczenia w formie weksla własnego in blanco, wraz z deklaracją wekslową (§ 4). (...) wykona zobowiązanie wynikające z gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, po niewywiązaniu się przez kredytobiorcę z obowiązku spłaty kredytu. Z chwilą dokonania wypłaty (...) staje się wierzycielem kredytobiorcy o zwrot kwoty wypłaconej tytułem gwarancji. W celu dochodzenia wierzytelności (...) może dokonać jej przelewu na inny podmiot, w szczególności na Bank (...) (§ 6).

Dowód: dokument „Warunki uzyskania w Banku (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis” - k. 62-66.

Jako prawne zabezpieczenie gwarancji udzielonej pozwanemu M. P. przez Bank (...) w kwocie 30 000 zł, która to gwarancja stanowiła zabezpieczenie spłaty kredytu udzielonego przez (...) Bank (...) S.A., pozwany wystawił w dniu 19 czerwca 2015 r. weksel własny in blanco z klauzulą „bez protestu”. Do weksla dołączył deklarację wekslową, w której wskazał, iż (...) albo inny uprawniony podmiot ma prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą jego zobowiązaniu z tytułu zrealizowanej gwarancji spłaty wskazanego kredytu oraz zobowiązaniu z tytułu opłaty prowizyjnej za udzielenie gwarancji, łącznie z kosztami i opłatami związanymi z dochodzonym roszczeniem z tytułu zapłaty tej gwarancji oraz weksel ten zaopatrzyć datą i miejscem płatności według własnego uznania, przy jednoczesnym zawiadomieniu pozwanego listem poleconym, który powinien być wysłany przynajmniej na 7 dni przed terminem płatności weksla na adres wskazany w deklaracji.

Dowód: weksel własny in blanco wystawiony przez pozwanego z dnia 19 czerwca 2015 r., deklaracja wekslowa - k. 61.

Pismem z dnia 11 sierpnia 2016 r., podpisanym przez umocowaną do tego rodzaju czynności (...) Bank (...) S.A. A. P., (...) Bank (...) S.A. w związku z niedotrzymaniem terminów płatności rat przez M. P., wypowiedział umowę kredytu nr (...) z dnia 19 czerwca 2015 r. oraz zwrócił się z żądaniem spłaty całości kredytu. Wskazał, że kwota należności w dniu 11 sierpnia 2016 r. wynosiła łącznie 48 383,09 zł. Pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 29 sierpnia 2016 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu wraz z wezwaniem do zapłaty całości należności z dnia 11 sierpnia 2016 r., potwierdzenie odbioru - k. 68, 70, pełnomocnictwo udzielone A. P. z dnia 17.06.2016 r. - k. 71.

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna zmienił nazwę na (...) Bank Spółka Akcyjna.

Dowód: odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców KRS – k. 56-60.

W dniu 24 marca 2017 r. zawarta została umowa przelewu wierzytelności pomiędzy Bankiem (...) a (...). Stosownie do § 2 umowy, w celu dochodzenia wierzytelności Bank (...) przelał na (...) wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego M. P. z tytułu gwarancji udzielonej mu przez (...). Strony w umowie oświadczyły, że w związku z niewywiązaniem się kredytobiorcy z obowiązku spłaty kredytu nr (...), (...) w dniu 2.01.2017 r. wypłacił Nest Bankowi z tytułu gwarancji kwotę w wysokości 24 188,24 zł i z chwilą wypłaty stał się wierzycielem kredytobiorcy o zwrot kwoty wypłaconej z tytułu tej gwarancji. W § 2 strony umowy postanowiły, że (...) w celu przeprowadzenia przez Bank windykacji przelewa na Bank wierzytelność przysługującą mu względem M. P. wraz z należnościami ubocznymi. Wraz z przelaną wierzytelnością na Bank przechodzą prawa związane z tą wierzytelnością, a także przysługujące (...) zabezpieczenia wierzytelności. (...) i Bank (...) potwierdzili, iż przeniesienie praw z posiadanego przez (...) weksła in blanco oraz dołączonej do niego deklaracji wekslowej następuje ze skutkami przelewu w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 24 marca 2017 r. (k. 67).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, których wiarygodność i moc dowodowa nie były kwestionowane przez strony. Nie budziły także wątpliwości Sądu. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego zgłoszony w zarzutach od nakazu zapłaty, gdyż pozwany pomimo prawidłowego wezwania nie stawiał się na rozprawę i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Sąd zważył, co następuje:

Nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt VII Nc 2306/17, podlegał utrzymaniu w mocy w części co do roszczenia głównego oraz roszczenia o odsetki liczone od dnia 28 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części, a więc co do odsetek liczonych przed wskazaną datą, nakaz zapłaty należało uchylić i powództwo w tej części oddalić.

Pozwany zakwestionował w sprawie roszczenie o zapłatę z weksła tak co do zasady, jak i co do wysokości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przedłożony weksel zawiera wszystkie elementy weksła własnego określone w art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe (Dz.U.2016.0.160 t.j.), w związku z czym jest podstawą istnienia ważnego zobowiązania wekslowego. Zgodnie z art. 101 wskazanej ustawy, weksel własny zawiera:

- 1) nazwę "weksel", w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;

6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksłu;

7) podpis wystawcy weksłu.

Wobec tego, należało następnie zastanowić się czy któryś z zarzutów podniesionych przez pozwanego prowadzi do skutecznego zakwestionowania zasadności roszczenia o zapłatę z weksła. Niezasadny był zarzut pozwanego M. P. o braku legitymacji czynnej strony powodowej (...). Pozwany podnosił, że wystawiony przez niego weksel in blanco miał zabezpieczać roszczenia Banku (...), a nie roszczenia strony powodowej. Wbrew twierdzeniom pozwanego, strona powodowa wykazała, że nastąpiło skutecznie przeniesienie na nią uprawnień do wypełnienia weksła własnego in blanco. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 września 2006 r., I CSK 130/06, weksel in blanco wraz z uprawnieniem do uzupełnienia można przenieść w drodze przelewu, chyba że co innego wynika z treści upoważnienia do uzupełnienia. Sąd ten wyjaśnił, że sytuacje, w których składający podpis na wekslu in blanco imiennie upoważnia odbiorcę tego weksła do uzupełnienia, są sytuacjami typowymi i w odniesieniu do nich przyjmuje się, że odbiorca weksła in blanco imiennie określony w upoważnieniu do uzupełnienia może przenieść weksel in blanco wraz z uprawnieniem do uzupełnienia w drodze przelewu, chyba że co innego wynika z treści upoważnienia do uzupełnienia. Z faktu zatem samego imiennego udzielenia odbiorcy weksła in blanco upoważnienia do uzupełnienia nie można wywodzić woli stron wyłączenia możliwości przeniesienia uprawnień do uzupełnienia. Na to muszą wskazywać inne postanowienia porozumienia stron lub okoliczności jego zawarcia.

Twierdzenia pozwanego o braku wykazania nieprzerwanego szeregu indosów, a tym samym braku wykazania uprawnień strony powodowej do wypełnienia weksła, nie mogły odnieść skutku niweczącego roszczenia wekslowego. Wskazać trzeba, że strona powodowa (...) jest posiadaczem weksła jako nabywca wierzytelności, z którą ten weksel był związany. Przedłożony przez powoda w niniejszej sprawie weksel w ogóle nie był indosowany, a jego nabycie nastąpiło przez powoda w drodze przelewu wraz z przelaną wierzytelnością zgodnie z przepisem art. 509 § 2 k.c. Legitymacja materialna strony powodowej wynikała w tym wypadku z pochodnego nabycia weksła na podstawie umowy przelewu z dnia 24 marca 2017 r. stosownie do art. 509 § 2 k.c. Z deklaracji wekslowej nie wynikało żadne ograniczenie co do możliwości przeniesienia weksła in blanco wraz z uprawnieniem do jego uzupełnienia w drodze przelewu.

Strona powodowa (...), jako nabywca weksła na podstawie umowy przelewu wierzytelności, przedłożyła ten weksel po jego wypełnieniu na podstawie art. 10 w zw. z art. 103 Prawa wekslowego. W chwili wytoczenia powództwa ten weksel przestał już być wekslem in blanco, ponieważ posiadał wszystkie cechy weksła własnego, o których mowa w art. 102 w zw. z art. 101 Prawa wekslowego. W związku z tym mógł on stanowić samodzielną podstawę dochodzenia objętego nim roszczenia z zastrzeżeniem możliwości zgłoszenia przez skarżącego, jako dłużnika wekslowego, zarzutów związanych z ewentualnym uzupełnieniem tego weksła przez powoda niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym stosownie do art. 10 Prawa wekslowego.

Pozwany M. P. powoływał się na zarzuty dotyczące roszczenia głównego, które zabezpieczał weksel in blanco. Odniósł się zatem do stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego.

Objęcie sporem w postępowaniu nakazowym stosunku podstawowego określane bywa w orzecznictwie obrazowo przeniesieniem sporu z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Określenie to jest jednak nieściśle, gdyż sugeruje całkowite zastąpienie dotychczasowego sporu, dotyczącego stosunku wekslowego, sporem dotyczącym stosunku podlegającego powszechnemu prawu cywilnemu. W rzeczywistości zaś jest tak, że odwołanie się w zarzutach od nakazu zapłaty do stosunku podstawowego prowadzi przede wszystkim do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego; nadal więc przedmiotem sporu jest roszczenie wekslowe, z tą tylko różnicą, że przy uwzględnieniu również stosunku podstawowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 r., V CSK 86/06, niepubl.). Każda ze stron z mocy art. 6 kc i 232 kpc powinna wykazać okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Strona powodowa powinna więc wskazać na gruncie niniejszego postępowania w jaki sposób wypełniła weksel (co składa się na kwotę, na którą opiewa weksel), natomiast pozwany powinien wykazać, iż roszczenie strony powodowej ze stosunku podstawowego

w całości albo w części nie istnieje (por. uzasadnienie uchwały SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72; wyrok SA w Poznaniu z 02.03.2005 r., I ACa 1413/04).

Pozwany zanegował roszczenie główne, które zabezpieczał weksel in blanco. Zarzucił, że suma wekslowa wskazana na wekslu nie była kwotą, jaką pozwany powinien zwrócić stronie powodowej. Zarzut wadliwego określenia sumy wekslowej jest bezzasadny i nie został przez pozwanego wykazany. Strona powodowa dopełniła ciężącego na niej obowiązku wyjaśnienia co składa się na kwotę, na którą opiewa weksel. Stwierdzić należy, iż weksel nie wykracza poza sumę określoną w deklaracji wekslowej, jak również poza sumę wskazaną w umowie przelewu wierzytelności jako kwota wypłacona przez Bank (...) z tytułu gwarancji udzielonej pozwanemu na zabezpieczenie kredytu. Obowiązkiem pozwanego było wykazanie, że kwota wierzytelności jest w rzeczywistości inna niż wskazana na wekslu. Sąd Najwyższy stwierdził, że wydanie wierzycielowi weksla stwarza domniemanie istnienia wierzytelności w wysokości sumy wekslowej i przerzuca w ten sposób ciężar dowodu przeciwnego na dłużnika, gdy tymczasem w braku weksla dowód istnienia wysokości wierzytelności obciąża wierzyciela (sygn. V CSK 129/09, Lex nr 688047). Pozwany takiego dowodu nie przedstawił. Pozwany w żaden sposób nie skonkretyzował owej niezgodności sumy wekslowej oraz nie wykazał, aby taka niezgodność zaistniała. Co prawda pozwany podjął próbę zakwestionowania roszczenia głównego, zarzucając brak skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, do którego gwarancję miał zabezpieczać przedmiotowy weksel. Co jednak istotne, M. P. nie przeczył temu, aby zaistniały przesłanki do wypowiedzenia umowy kredytu, stosownie do jej postanowień. Przyznał też, że otrzymał wypowiedzenie umowy kredytu, ale wskazywał że jest ono bezskuteczne gdyż zostało podpisane przez osoby nieupoważnione zgodnie z KRS do dokonania takiej czynności. Zarzut ten był nieskuteczny. Strona powodowa wykazała, że osoba która podpisała dokument wypowiedzenia była do tego umocowana stosownym pełnomocnictwem. Wynikało to z dołączonego dokumentu pełnomocnictwa, w którym w punkcie 11 wprost przewidziano dla niej uprawnienia do wypowiedzania umów, a także z odpisu KRS, z którego wynikało że osoby które podpisały dokument pełnomocnictwa były upoważnione do działania w imieniu banku udzielającego kredytu.

Następnie pozwany podniósł, że weksel wbrew obowiązkowi nie został mu przedstawiony do zapłaty. Wskazał, że roszczenie jest przedwczesne bo nie został skutecznie wezwany do wykupu weksla. Co prawda strona powodowa kierowała do niego wezwania do zapłaty, ale dotyczyły one zadłużenia z tytułu umowy kredytu.

Sąd stwierdził, że strona powodowa w rzeczywistości nie wykazała tego, iż wezwała pozwanego do wykupienia weksla. Mimo podniesienie stosownego zarzutu przez pozwanego, strona powodowa (...) nie przedłożyła odpowiedniego dokumentu w celu obalenia zarzutu pozwanego. Nie można jednak zgodzić się z pozwanym, że nie doszło do powstania zobowiązania wekslowego, gdyż weksel nie został pozwanemu okazany. Należy podkreślić, że dłużnicy główni weksla własnego (wystawca i poręczyciele) odpowiadają wekslowo, nawet mimo nieprzedstawienia im weksla do zapłaty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1968 roku, sygn. I CZ 115/67, OSNCP, z. 11 z 1968 roku, poz. 94 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2002 roku, sygn. I CKN 738/00). Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 r., I ACa 1308/12, wskazał że posiadacz weksla, który przedstawi go do zapłaty po przepisany terminie płatności (albo w ogóle go nie przedstawi), nie traci prawa do żądania zapłaty sumy wekslowej od akceptanta i wystawcy weksla własnego, którego odpowiedzialność, według art. 104 pr. weksl., jest taka sama jak akceptanta oraz poręczycieli za nich. Ich odpowiedzialność nie zależy bowiem od dokonania czynności zachowawczych przewidzianych przez prawo wekslowe. Nieprzedstawienie weksla w wymaganym terminie powoduje, iż posiadacz weksla przedstawiając weksel do zapłaty po upływie tego terminu, nie może żądać zapłaty należności ubocznych określonych w art. 28 ust. 2 i art. 48 pr. weksl. za okres poprzedzający okazanie weksla. Należności te bowiem przysługują dopiero, gdy główny dłużnik wekslowy popadnie w zwłokę, tj. odmówi zapłaty przy przedstawieniu mu weksla. Jednocześnie trzeba zwrócić uwagę, że spełnienie przewidzianego w art. 38 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe wymogu przedstawienia weksla do zapłaty nie łączy się z koniecznością jego fizycznego okazania „do oczu” dłużnikowi głównemu. Wystarczające jest w tej mierze stworzenie wystawcy weksla własnego przez posiadacza weksla realnej możliwości zapoznania się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności. W takim przypadku przedstawienie weksla do zapłaty następuje nie z chwilą wystosowania do wystawcy stosownego zawiadomienia, ale w dniu, w którym mógł on faktycznie dokonać oględzin weksla i ustalić, czy jest zobowiązany do jego zapłaty (tak m.in. wyroki Sądu Najwyższego:

z dnia 31 marca 2006 r., IV CSK 132/2005, LexPolonica nr 1631625 i LEX nr 195420, z dnia 21 marca 2001 r., III CKN 322/00, OSNC 2001/11/164, Biul. SN 2001/10/9, Biul. SN 2001/6/11, Pr. Gosp. 2001/12/17, M. Prawn. 2002/2/77, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2013 r., I ACa 1368/12, LEX nr 1363276, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2013 r., I ACa 1244/12, LEX nr 1313440). Reasumując, nieprzedstawienie weksła wystawcy nie zwalnia dłużnika z obowiązku zapłaty sumy wekslowej, lecz rodzi tylko taki skutek, że wierzyciel nie ma uprawnienia dochodzenia odsetek za okres do daty okazania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20. 09. 2002 r., I ACa 165/02 oraz wyrok Sąd Najwyższego z dnia 06. 06. 2002 r., I CKN 738/00).

Skoro strona powodowa jako posiadacz weksła nie zadośćczyniła obowiązkowi przedstawienia weksła do zapłaty (lub tego nie udowodniła), to nie można przyjąć aby pozwany miał stworzoną realną możliwość zapoznania się z oryginałem weksła przed wytoczeniem powództwa. Tym samym strona powodowa nie mogła domagać się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego po dacie płatności weksła, tj. od dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30.06.2010 r., V CSK 461/09, wskazał, że przedstawienie weksła do zapłaty w drodze sądowej czyni zadość przepisom prawa wekslowego w tym zakresie. Sąd w niniejszym postępowaniu przyjął, że pozwany miał realną możliwość zapoznania się z oryginałem weksła znajdującym się w aktach sprawy w dniu 27 czerwca 2017 r. Skoro odpis nakazu zapłaty z odpisem pozwu zostały mu doręczone w dniu 20 czerwca 2017 r., to w ocenie Sądu od tego terminu należało doliczyć 7 dni, tak aby umożliwić pozwanemu rzeczywiste zapoznanie się z wekslem. Trzeba też zwrócić uwagę, że deklaracja wekslowa przewidywała zawiadomienie pozwanego o terminie płatności weksła przynajmniej na 7 dni przed terminem płatności. Wobec tego Sąd uznał, że pozwany pozostawał w opóźnieniu dopiero od dnia 28 czerwca 2017 r. i od tego dnia stronie powodowej należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Tym samym podniesienie zarzutu braku przedstawienia pozwanemu weksła do zapłaty, nie mogło skutkować przyjęciem, że roszczenie jest przedwczesne, jak podnosił pozwany. Możliwość zapoznania się z oryginałem weksła w toku postępowania sądowego mogła zastąpić przedstawienie weksła do zapłaty. Przy czym, jak już wskazano, brak przedstawienia weksła do zapłaty miał znaczenie jedynie dla ustalenia dnia, od którego dłużnik popadł w opóźnienie z zapłatą sumy wekslowej i zobowiązany był do uiszczenia odsetek. Z tego powodu Sąd częściowo uchylił nakaz zapłaty, tj. w zakresie roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od daty wcześniejszej niż 28 czerwca 2017 r. W pozostałej części nakaz zapłaty został utrzymany w mocy, wobec bezskuteczności zarzutów podniesionych przez pozwanego M. P..

O kosztach procesu Sąd orzekł na nowo, zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., stosując ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik sporu, skoro strona powodowa uległa swemu żądaniu jedynie w niewielkim zakresie co do odsetek. Na zasądzone od pozwanego koszty procesu w łącznej wysokości 3913 zł składają się: opłata od pozwu 296 zł, koszty zastępstwa procesowego 3600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.